

Eduard Ripoll Perelló

JÚLIA BUTINYÀ

(UNED)

Vaig conèixer el Dr. Ripoll de la mà del professor Batllori un bon dia que aparegueren pel meu despatx a començaments del decenni dels 90. Aquest era llavors gairebé ocupat per una grossa taula i una fotocopiadora; al fons una gran finestra. No els vaig poder dir ni que seguessin i ni en tinc consciència d'haver estat cortesa. Hi vaig fer més amistat ran de la meva col·laboració a la part catalana de l'acte d'Honoris Causa de Miquel Batllori.

Com passa sovint, a les relacions humanes també coadjuva la coincidència: ens vam trobar a Venècia, ja de tornada. I després, com a vicerectora, vam tenir més trobades, amb projectes més que amb realitats de fet. Les seves idees eren justament les meves banderes: la UNED havia d'editar bé; calia connectar culturalment Barcelona-Madrid, dolguts sobretot pel buit dels intel·lectuals d'avui i el mutu desconeixement.

I vam començar algunes coedicions UNED-RABLB, essent ja ell president d'aquesta Reial Acadèmia barcelonina, on seguia la tasca del Dr. Riquer.

Hi ha records que consola de posar-los en lletres d'impremta, bé que siguin efímers o petits, per tal que desapareguin menys; i penso en el dia que vam visitar l'Acadèmia amb l'aleshores Rector, Jenaro Costas, i el vicerector econòmic, Carlos Rodrigo. Visita curta però entranyable, en què fins i tot ens va fer pujar a la teulada.

També vam començar —havent tornat jo ja a la Facultat— a complir el que havíem somiat: es van fer alguns seminaris entre totes dues institucions. I si no van progressar o multiplicar més aquestes activitats no va ser per desànim seu o meu, ans per la gran qüestió que habitualment passa arrasant tot a la vida: mitjans, d'una banda, i de l'altra, la proporció corresponent de resposta perquè tinguin interès de posar els mitjans. Tinc ben fresca la presentació del llibre d'un amic comú, el Dr. Riquer (*Los caballeros medievales y sus armas*), la qual feia un altre bon amic comú —també recentment desaparegut i encara de la UNED—, el professor José Luis Martín.

D'aleshores ençà ha estat una ininterrompuda successió de relacions, notícies, trucades, etc., ininterrompuda fins que un altre bon amic, el llatísta Pere

Villalba, em trucava el 28 de març per comunicar-me la seva desaparició. Tot entre amics, ho he comunicat alhora als corresponents de Madrid que ens eren veïns, com ara el degà actual, Francisco Gutiérrez Carbajo, i també als professors José Romera i Josep Maria Balcells; així com als amics, com ara Jenaro Costas, que si no és corresponent és perquè no ha acabat de donar encara la documentació que hi demanen i no per manca d'interès per part de la institució, o bé, Alberto Blecua, tan lligat a l'Acadèmia i al Dr. Ripoll.

Pot ser una necrològica inusual perquè en realitat consisteix en l'excusa de no fer-ne una ben sistematitzada i plena de dates o amb continguts bibliogràfics útils i exemplars. Sia pel fet que el volum ja estava volant a impremta quan ens ha sobtat la seva mort, o sia pel fet que el sentiment, que costa tant d'ordenar, s'ha resistit a una més gran organització racional, aquesta ha consistit només en unes poques notes escampades, bé que absolutament sentides.